

Een modern Ziekenhuis.

KIJKJE IN EEN DER VROUWENZALEN.

Professor zag het dadelijk, liet 't gordijn wat zakken. Een vriendelijke blik tot dank.

Weer glazen deuren en een ruim balkon de heele lengte van den vleugel langs, weer planten in de zalen, weer de aardige verband-tafels op hun wieltjes die naar alle zijden rollen, met al dat smakelijk helderglimmende van glas en porcelein, flacons met „tupfers”, met watten en iodoformgaas, kommetjes om te steriliseeren, bussen en flesschen. Vier vaste elektrische lampen heeft iedere zaal, en nog een vijfde, die, aan een lang eind koord, bij ieder bed gebracht kan worden. Witte wasch-fonteintjes aan den muur, voor de dokters en de zusters, radiators voor de verwarming. En de verpleegsters, rustig rondgaand, vriendlijk-zacht en onvermoeid, de hoofdverpleegster met het mutsje op, het teeken van haar waardigheid, de anderen blootshoofds met de heldere, hooge boezelaars.

Aan 't einde van de gang een kamer voor

de hoofdverpleegster, *) daarnaast weer een „kroepkamer” — beneden is er n.l. ook een — een naam, dien vele ouders met een rilling zullen lezen. . . .

En ook de derde étage is, wat inrichting betreft, bijna volledige copie van de eerste; ziekenzalen, even groot, 't kerk-achtige vertrek voor de gestorvenen met 't bijbehorend wacht-portaal, badkamers, keukens, isoleer-vertrekken, bergplaatsen, magazijnen. Wij stegen er weer heen per lift, maar klommen dadelijk langs de trap wat hooger; naar den zolder ofte klokketoren. Want dat hooge, witte, 's nachts verlichte, klokje dat zoo vertrouwt-veilig op u neer kan zien als ge, wat moe van langen dag, 't stil-nachtlijk Gasthuis langs gaat, de ronde, wit-mar-glazen wijzerplaat, wij stonden er hier vlak achter, wij zagen 't schuiven van den grooten zwarten wijzer, langzaam, mysterieus, symbool van

*) De gewone verpleegsters wonen in het „Zusterhuis”.